

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 425)

Aug (3) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 245)

அநந்த முத்திரை

40. அதோமுகஸ்ய வாமஸ்ய ஹி அநாமாத: ஜநீத்வயம்
ஆகுஞ்சய மத்யமாப்ருஷ்டே விந்யஸேத்து ஸுஸம்ஸ்திதம்
41. ருஜூமதோமுகீம் குர்யாந்மத்யமாமங்குலீம் ததா
தத: கநிஷ்டகாங்குஷ்டௌ பலவத்து ப்ரஸாரயேத்
42. அநாந்தாஸநமுத்ரேயம் அநந்த: அயம் யதோஸ்தித:
இயம் ஆஸநமுத்ராணாம் ப்ரதாநா பரிகீர்த்திதா
43. அவிபாகா பரா சக்திராதாராதாரஸம்ஸ்திதா
கூர்ம முத்ரா தத் உந்மேஷா நாதாத்மாநந்த முத்ரிகா

குறிப்பு – இந்த ச்லோகத்தில் உள்ளது அநந்தாஸனம் ஆகும். இது அனைத்து ஆஸந முத்ரைகளுடைய தலைமை முத்ரை ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 112)

142. நாதாச்லேஷ ஸநாதநாத் ச்ருதி வதூ தைவத்ய கேதச்சிதம்

ப்ராசீநம் நயபத்திதம் யதிபதி: ப்ராசீகசந்நைஷ சேத்

வ்யாலோ ஹாஸபதீக்ருத: பரிஹ்ருத: ப்ராசேதஸச்சேதஸ:

க்லுப்த: கேலிசுக: சுக: ஸ ச முகா பாதாய போதாயந:

பொருள் – (சிஷ்யன் கூறுவது) ச்ருதி என்னும் பெண், தனது கணவனான நாராயணனை இழக்க நேரிடாமல், இராமானுசர் சரியான பழைய நடைகளை விளக்கினார். ச்ருதியானது பகவானுக்கு நெருக்கமானவள் என்று அருளிச்செய்தார். அவ்விதம் அவர் செய்யவில்லை என்றால், வ்யாஸர் பழிக்கப்பட்ட ஒருவராக இருந்திருப்பார், வால்மீகி அனைவராலும் மறக்கப்பட்டிருப்பார். ஸுக முனிவர், விளையாட வைத்துள்ள கிளியாக இருந்திருப்பார். போதாயனர் அனைவராலும் தள்ளப்பட்டிருப்பார்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 390)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி
பிறந்தவாறும் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் – “திருவல்லவாழிலே போய்ப்புக்கு அங்கு நிற்கிறவனோடே பரிமாற வேணும்” என்று மநோரதித்துக் கொண்டு போக, கால் நடை தாராமல் நடுவழியிலே விழுந்து கிடந்து கூப்பிட்டார்; இனி “இவ்வளவில் குணாநுபவம் பண்ணியாகிலும் தரிப்போம்” என்று பார்க்க, அதுதானும் பேற்றோபாதியரிதாம்படி சைதிலயத்தை விளைப்பிக்க; ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உன்னைப் பிரிந்து நின்றாலும் தரித்து நின்று குணாநுபவம் பண்ணவல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்று அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

விளக்கம் - “திருவல்லவாழ் நகரத்திற்குச் சென்று அங்குள்ளவனும் கலந்து பரிமாற வேண்டும்”, என்ற ஆசை மிகுந்து, அங்கு செல்லத் தொடங்கினார். ஆனால் அவருடைய காலானது நடையைத் தொடர்ந்து அளிக்காமல், நடுவழியில் விழுந்து கிடந்து அழைத்தார். அடுத்து, “இனி அவனுடைய குணங்களை அனுபவித்தபடி இருந்தாவது நாம் உயிர் தரிப்போம்” என்று எண்ணினார். அத்தகைய நிலையும், பேற்றைப் போன்றே அரிதாக இருந்தது; மேலும் இவருக்குத் தளர்வையும் உண்டாக்கியது. ஆகவே, “அனைத்து நிலைகளிலும், உன்னைப் பிரிந்து நிற்கும் நிலை உட்பட, நான் உயிருடன் நின்று, உனது குணங்களை அனுபவிக்கும்படியாக

என்னைச் செய்தருளவேண்டும்”, என்று அவனுடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ருஷிகளுக்குண்டான ஸம்ஸார பயத்தோபாதியும் போருமாயிற்று ஆழ்வார்களுக்கு பகவத் விரஹத்தால் வரும் க்லேசம்; அவர்கள் தந்தாம் பேற்றுக்கு தாந்தாம் சில யத்நம் பண்ணா நிற்பர்கள், இவர்கள் அத்தலையாலே பேறாமளவும் அசோகவநிகையில் பிராட்டியைப்போலே துடியாநிற்பர்கள்; அவர்களுக்குத் தங்கள் தலையிலேயும் சில கிடக்கையாலே விளம்பம் பொறுக்கலாம், இவர்களுக்கு அங்ஙன் சொல்லலாவதொன்றில்லையாகையாலே கிடந்து அலமாப்பர்கள்.

விளக்கம் - பகவத் விஷயத்தில் பலரும் ஆழ்ந்துள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் இத்தகைய பிரிவாற்றாமை ஏற்படுவதை நம்மால் காண இயலவில்லையே என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். ரிஷிகள் போன்றவர்களுக்கு ஸம்ஸார பயம் மட்டும் உள்ளது; பகவானைப் பிரியும்போது ஏற்படும் விரகத்தால் உண்டாகும் துன்பம் என்பது இல்லை. ஆனால் ஆழ்வார்களுக்கு, ஸம்ஸாரத்தால் ஏற்படும் பயத்தைப் போன்றே , பகவானைப் பிரிவதால் ஏற்படும் விரகம் மூலம் உண்டாகும் துக்கமும் உள்ளது. ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களைப் போன்றே பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டபடி இருந்தாலும், அவர்களுக்கு இத்தகைய பிரிவாற்றாமை ஏற்படாமல் உள்ளது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ரிஷிகள் தங்களுடைய பேற்றை அடைவதற்காகத் தங்களே சில முயற்சிகளை மேற்கொண்டபடி இருப்பார்கள்; ஆனால் ஆழ்வார்களோ, சீதை அசோகவனத்தில் இராமனை எதிர்பார்த்தபடி இருந்தது போன்று, அவன் மூலமாகப் பேறு ஏற்படவேண்டும் எண்ணியபடி இருப்பார்கள். ரிஷிகள், “தங்கள் முயற்சியால் தங்களுக்குப் பேறு ஏற்படும்” என்பவர்களாக உள்ளதால், “நாம் கைக்கொண்ட உபாயங்கள் சரியான வரிசையில் நின்று பலன் அளிக்கவேண்டாமோ?”, என்று எண்ணி, பொறுமையுடன் இருப்பதால் அத்தகைய விரகத்தைப் பொறுத்துக் கொள்கிறார்கள்: ஆழ்வார்களுக்கு அவர்களைப் போன்று தங்கள் முயற்சியால் சில உள்ளன என்றபோதிலும், அதனைப் பக்குவமாக அடையவேண்டும் என்ற நிலை இல்லாத காரணத்தால், விரகத்தைப் பொறுக்காமல் உள்ளனர்; இதனை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். அவர்களுக்குத் தங்கள் முயற்சியால் ஏற்படுவது என்பது

உள்ளதால், தாமதத்தைப் பொறுக்கலாம், இவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஏதும் இல்லை என்பதால் கிடந்து தவித்தபடி உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் – “அவனடியாலே நம் பேறு” என்றிருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு கண்ணழிவில்லையே சொல்லலாவது. “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந ச அஹம் அபி ராகவ” என்கிறபடியே, லாபாலாபங்களில் பிராட்டியையும் தம்மையும் ஏக ப்ரக்ருதியாகச் சொன்னாரிறே. “பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி” என்று, திருவடி ராமாவதாரமொன்றிலும் ஸக்தனாயிருக்குமாபோலே, இவர் எல்லாவதாரங்களிலும் எல்லா சேஷ்டிதங்களிலும் அகப்பட்டிருப்பாரொருவர்.

விளக்கம் – ரிஷிகளைப் போன்று ஆழ்வார்களுக்கும் தங்கள் முயற்சியால் பலன் அளித்தல் என்பது போன்ற ஏதும் இல்லாமல் இருத்தல் ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அவன் திருவடிகளால் மட்டுமே நமக்குப் பேறு” என்று உள்ளவர்களுக்கு குறை ஏதும் கூற முடியாது அல்லவோ? “அசோகவனத்தில் உள்ள சீதையைப் போன்று” என்று, இவர்களை சீதையுடன் ஒப்பு நோக்கலாமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அயோத்யாகாண்டம் (53-31) – ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந ச அஹம் அபி ராகவ – இராமா! உம்மை விட்டு அகன்றால் சீதை உயிர் பிழைக்கமாட்டாள் என்பது போன்று நானும் உயிர் தரிக்க இயலாது - என்பது போன்று, அவனை அடைதல் மற்றும் அவனை இழத்தல் என்ற நிலைகளில், சீதையைப் போன்றே தன்னையும் உரைத்தது காணலாம். இந்தத் திருவாய்மொழியில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தைக் கூறலாம்படி உள்ளபோது, மற்ற அவதாரங்களையும் ஏன் கூறினார் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; உத்தரகாண்டத்தில் (40-16) - பாவோ ந அந்யத்ர கச்சதி – உம்மிடமே அனைத்தும் நிலைத்தது, வேறு எங்கும் இல்லை - என்று அனுமன் ராமாவதாரத்தில் மட்டுமே ஆழ்ந்து நிற்பது போன்று, இவர் அனைத்து அவதாரங்களிலும், அனைத்து செயல்களிலும் ஈடுபட்டபடி உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - அர்ச்சாவதாரத்திலே தம்மபேக்ஷிதம் பெற ஆசைப்பட்டவர், அது கிடையாமையாலே அவதாரங்களிலே போகிறார்; “விபவமுள்ளவிடத்தே சென்றால் சிறிது அபேக்ஷிதம் கிடைக்கும்” என்றிருப்பரே. விபவங்களிலே இழந்தார்க்கும் இழவு தீர்க்கிற விடமாயிருக்க, இத்தை விட்டு “பெறலாம்” என்று விபவமுள்ளவிடந்

தேடிப் போகையாவதென்? என்னில், அர்ச்சாவதாரத்தில், அதீந்தரியனான தன்னை ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்குகையும் ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கையு மொழிய, குளிர நோக்குதல் வினவுதல் அணைத்தல் செய்யக் கடவதன்றாக ஸங்கல்பித்திருக்கையாலே, “ஸத்யஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பம் குலையும்படி அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணக் கடவோமல்லாம்” என்று, “ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்யச ப்ரீத்யா ஸுகாடாம் பரிஷஸ்வஜே” என்னும் க்ருஷணாவதாரத்திலே போந்தார் ப்ரத்யாஸத்தியாலே.

விளக்கம் - கடந்த மூன்று திருவாய்மொழிகளிலும் அர்ச்சாவதாரத்தில் ஆழ்ந்து நின்றார். ஆனால் அதனை விட்டு இங்கு அவதாரங்களில் ஈடுபடுவது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தமது ஆசை முழுவதையும் அர்ச்சாவதாரத்தில் மீது செலுத்தினார். ஆனால் அவை நிறைவேறாமல் போனதால் மற்ற அவதாரங்களில் ஈடுபடுகிறார். “விபவ அவதாரங்கள் உள்ள இடத்திற்குச் சென்றால் சிறிது ஆசையாவது பூர்த்தியாகும்” என்று உள்ளவர்கள் போன்று ஆகும். ஆனால், விபவ அவதாரங்கள் ஏற்பட்ட காலத்தில் பிறக்காமல் இருந்தவர்கள் இழந்தவற்றை அளிப்பதாகவே அர்ச்சாவதாரங்கள் உள்ளன; இவ்விதம் உள்ளபோது, அவற்றை விடுத்து, “ஆசையைப் பெறலாம்” என்று விபவ அவதாரங்களைத் தேடிச் செல்வது ஏன்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். கண்களுக்குப் புலப்படாத தன்னை ஸம்ஸாரிகள் அனைவருடைய கண்களால் காணும்படியாக உள்ளதையும், அவர்களுடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றித் தருவதையும் கொண்டுள்ள அர்ச்சாவதாரத்தில், “அவர்களை குளிர நோக்குதல், அவர்களை நலம் விசாரித்தல், அவர்களை அணைத்துக் கொள்ளுதல்” என்பது போன்றவற்றைச் செய்யப் போவதில்லை என்று ஸங்கல்பம் செய்துள்ளான். இங்கு ஒரு நிகழ்வு குறித்துக் காணலாம். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் தனது துன்பத்தைப் பொறுக்க இயலாமல் ஸ்ரீரங்கநாதனிடம் சென்று விண்ணப்பித்தார். இதனைக் கேட்ட அரங்கனும் ஆழ்வானிடம், “உமக்கு நாம் மூன்று நாட்களில் பரமபதம் அளிக்கிறோம்”, என்றான். அதன் பின்னர் கூரத்தாழ்வான், பெரியகோயிலுக்கு வெளியே இருந்தார். இதனைக் கேட்ட ஸ்வாமி ராமாநுஜர் அவரிடம் ஓடிச்சென்று, “நான் இங்கு உள்ளபோது எம்மை மறந்து பரமபதம் செல்ல வேண்டினீரே”, என்றார். இதற்கு ஆழ்வான், “ஸம்ஸாரத் துன்பத்தால் நான் அதனை மறந்தேன்”, என்றார். உடனே உடையவர் தனது மனதில், “அதனால் என்ன, நாம் சென்று அரங்கனிடம் சரணம் புகுந்தால், ஆழ்வானை மேலும் சிறிது காலம் இங்கு வைத்திருப்பான்”, என்று

எண்ணியபடி அரங்கன் கோயில் முன்பாகச் சென்றார். உடனே தனது மனதில், “அர்ச்சாவதாரத்தில் சில ஸங்கல்பம் கொண்டுள்ள இந்த ஸத்ய ஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பமானது நம்மால் குலைய வேண்டாம்”, என்று எண்ணியபடி திரும்பினார். இதனையே இங்கு கூறுகிறார்; “ஸத்ய ஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பம் குலையும்படி மிகவும் நிர்ப்பந்தம் செய்யமாட்டோம்” என்று நிலைமை உள்ளது; ஆகவே ஸ்ரீவிபு. (5-18-2) – ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்யச ப்ரீத்யா ஸுகாடாம் பரிஷஸ்வஜே – தொட்டு இழுத்து அன்புடன் இறுக்கமாக அனைத்துக் கொண்டான் க்ருஷ்ணன் - என்பதாக உள்ள க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பலரும் சென்றபடி உள்ளதால், இவரும் அர்ச்சையை விடுத்து க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஈடுபடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “இவ்வாழ்வார்களெல்லாரும் க்ருஷ்ணாவதாரமென்றவாறே போர மண்டியிருப்பார்கள், இதுக்கு ஹேதுவென்?” என்று பட்டரைக் கேட்க, “ஒருவனுக்கு து:கம் சில நாள் கழிந்தால் பொறுக்கலாம், அணித்தானால் ஆறியிருக்கப் போகாதினே; அப்படியே; அல்லாத அவதாரங்களைப் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே, ‘ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப் பெற்றிலோம், பாவியேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே’, என்னுமிழவாலே வயிறெரித்தலேயாயிருக்கும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - ஸ்வாமி பராசரபட்டரிடம் ஸ்வாமி நஞ்சீயர், “இந்த ஆழ்வார்கள் அனைவரும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மட்டுமே மிகவும் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டபடி உள்ளனர். இதன் காரணம் என்ன?”, என்று கேட்டார். இதற்குப் பட்டர், “ஒருவனுக்கு ஏற்பட்ட துக்கமானது சில காலத்தின் பின்னர் கழியும் என்றால் அவன் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். அப்படிக் கழிகின்ற நாளானது அருகில் வரும்போது, ஆறி இருக்கும் பொறுமை அகல்கிறது. இங்கும் அது போன்றே ஆகும். மற்ற அவதாரங்கள் அனைத்தும் வேறு யுகங்களில் நடந்தன. க்ருஷ்ணாவதாரம் மிகவும் அருகிள் உள்ள காலமாக உள்ளதால், ‘அவனுடைய சிவந்த வாயில் அமிர்த்தத்தை நான் பெறவில்லை, பாபங்கள் செய்தேன் போலும். இனிப்பு உண்ண எண்ணிய ஒருவருக்கு, அந்த இனிப்பானது பல்லில் பட்டு கீழே விழுந்தது போன்று ஆனது’ என்பது போன்று, அவர்கள் தம்முடைய இழப்பை எண்ணித் தவித்தபடி உள்ளனர்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - இனித்தான் ராமாவதாரத்தில், தமப்பன் சம்பராந்தகனாய் ஏகவீரனாயிருப்பானொருவன்; பிள்ளைகள் தாங்கள் ஆண் புலிகள்; குடிதானே வன்னியமறுத்திருப்பதொருகுடி; இவையெல்லாம் மிகையாம்படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒரு மார்வெழுத்தாக்கிக் கொண்டிருப்பார்கள்; ஆகையால் எதிரிகள் என்கிற சப்தமுமில்லை. இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, தமப்பன் ஒரு ஸாது வ்ருத்தன்; பிறந்தது கம்ஸன் சிறைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவனகத்தருகே; ஸ்ரீப்ருந்தாவந்தத்திலே, எழும் பூண்டுகளகப்பட அஸுரமயமாயிருக்கும்; ரக்ஷகரானவர்கள் ஓரடி தாழ நிற்கில் பாம்பின் வாயிலே விழும்படியாயிற்று இவன் தன் படிகளிருப்பது, அப்படியானால் வயிறெரியாதே செய்வதென்? இவர்கள்;

விளக்கம் - இராமாவதாரத்தை விடுத்து க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மட்டும் ஏன் அதிகமாக ஈடுபட்டனர் என்பதைக் கூறுகிறார். இராமாவதாரத்தில் இராமனுடைய தந்தையானவர் சாம்பரன் என்ற அரக்கனை அழித்தவர்; பெரிய வீரனாக இருத்தவர்; அவருடைய அனைத்து புத்திரர்களும் ஆண்புலிகள் ஆவர்; அவருடைய குலமானது குறும்பர்களாக உள்ள விரோதிகளை வேருடன் அழிக்கவல்லதாகும்; இவை அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாக, தங்களுடைய குணம் மூலம் நாட்டில் உள்ள அனைவரும் “இராமா” என்று கொண்டாடும்படியாக இருந்தனர்; ஆகவே எதிரிகள் என்ற சொல்லிற்கே இடம் இல்லை என்னும்படியாக நிலைமை இருந்தது. ஆனால் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நிலைமை அவ்விதம் இல்லை. தந்தையான வஸுதேவர் ஒரு சாதுவான மனிதர்; பிறந்தது கம்ஸனுடைய சிறைக்கூடத்தில் ஆகும்; வளர்ந்தது அவனுடைய வீட்டுல் அருகில் உள்ள இடத்தில் ஆகும்; ப்ருந்தாவனத்தில் முளைத்து வரும் புல்பூண்டுகள் ஒவ்வொன்றும் அஸுரமயமாகவே இருந்தன; இவனைக் காப்பாற்றுபவர்கள் ஒரு அடி தள்ளி நின்றாலும், இவன் பாம்பின் வாயில் விழும்படியாக இவன் செயல்கள் உள்ளன; இப்படி உள்ளபோது, தவித்தபடி இல்லாமல், பொறுமையுடன் இருக்கமுடியுமா என்று இவர்கள் உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - அக்காலத்திலே உணர்ந்து நோக்கப் பெற்றிலர்கள், அவ்விழவுக்கு இன்றிருந்து நோவுபடுகிறார்கள். அவர்களிலே யொருவரானவிவர் சொல்லுகிறபடியிறே யிது “தெரிந்துணர்வு” இத்யாதி; மாயா ம்ருகத்தின் பின்னே

போய் இளைத்து மீண்டெழுந்தருளினபோது அடி சுட்டுப் பொறுக்க மாட்டாமையாலே தழைகளை முறித்துப் பொகட்டு அவற்றிலே நின்று ஆறியெழுந்தருளினார் என்று கேட்டு, பாவியேன்! அன்று உதவி அத்திருவடிகளிலே என் தலையை மடுக்கப் பெற்றிலேன் வ்யர்த்தமே போயிற்றிறே அநாதி காலமெல்லாம் என்று நொந்தாரிறே. இப்படியேயிறே போனதுக்கு இவர்கள் வயிறெரியும்படி. “திருநீலமணியார் மேனியோடு என் மனம் சூழ வருவாரே” என்றும் வயிறு பிடித்தாரிறே இவர்.

விளக்கம் – இவை அனைத்தும் நடைபெற்றது முன்புள்ள காலத்தில் அல்லவோ? இந்த ஆழ்வார்கள் இப்போது அவற்றை எண்ணி வருத்தப்பட்டு நிற்பது ஏன் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அந்தக் காலத்தில் இவர்கள் இருந்து, இவற்றை உணர்ந்து, அவனை நோக்கும் வாய்ப்பைப் பெறவில்லை; அப்போது இழந்தவற்றை எண்ணி இப்போது துன்பம் கொள்கிறார்கள். இவ்விதம் நோவுபட்டனர் யாரேனும் உள்ளனரா என்றால், அவர்களில் ஒருவரான இந்த நம்மாழ்வார் பெரியதிருவந்தாதி (82) – தெரிந்துணர்வு - என்று அருளிச்செய்தார்; அதாவது, மாயமானாக வந்த மாரீசன் பின்னே சென்று களைத்துப்போய் மீண்டும் திரும்பியபோது, திருவடிகளில் தரையின் சூடு ஏறி, அதனைப் பொறுக்க இயலாமல் அங்கிருந்த இலைகளைப் பறித்து, அதன் மீது ஏறி நின்றான்; இதனைக் கேள்விப்பட்ட பாபியாகிய நான், .அன்று அவன் திருவடிகளின் கீழே எனது தலையை வைத்து உதவி செய்யாமல் போனேன்; எல்லையற்ற காலம் இப்படியாக வீணாகக் கழிந்ததே என்று நொந்து கொண்டார் அல்லவோ? இப்படியாக, கடந்த காலத்தை எண்ணித் துன்பம் அடைந்தபடி உள்ளவர்கள் இந்த ஆழ்வார்கள் ஆவர்; திருவாய்மொழி (8-3-6) – திருநீலமணியார் மேனியோடு என் மனம் சூழ வருவாரே – என்னும் கூறிப் புலம்பினர் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் – “இவர் அவனுடைய அவதாரங்களையும், ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும் “தாயர் மகிழ்வொன்னார் தளரத் தளர் நடை நடந்த” என்கிறபடியே ஆச்ரிதரை வாழ்விக்கவும் அநாச்ரிதரை யழியச் செய்யவும் அடியிட்டு அப்படி வளர்ந்தருளின க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் அநுஸந்தித்து மிகவும் சிதிலரானவீவர்; தரித்து நின்று உன்னை யநுஸந்திக்க வல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்று அவனை சரணம் சரணம் புகுகிறார்” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். “விச்லேஷ ஸமயத்திலே உன் குணங்கள்

புத்திஸ்த்தமாய்க் கொண்டு மிகவும் நலிய, அத்தாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகை தவிர்ந்து, உன் திருவடிகளிலே வந்து சேர்ந்து உன்னைக் கிட்டி யநுபவிக்கும்படி பண்ணியருள வேணுமென்று அவனைக் குறித்து அருளிச் செய்கிறார்” என்று எம்பார் அருளிச் செய்யும்படி. அங்ஙனன்றிக்கே, “ஸர்வேச்வரன் க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணித் திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளா நின்றான்” என்று கேட்டு, “அங்கே யதாமநோரதம் நமக்குக் கலந்து பரிமாறலாம்” என்று தெற்குத் திருவாசலாலே சென்று புக, ‘இப்போது இங்ஙனே வடக்கிற்றிருவாசலாலே புறப்பட்டு தன்னுடைச் சோதியேற வெழுந்தருளினான்’ என்று கேட்டு விழுந்து கிடந்து கூப்பிடுகிறார் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்” என்றருளிச் செய்வார்.

விளக்கம் – இதுவரை நடுவில் வந்த பல்வேறு விஷயங்களை அருளிச்செய்தார். இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள மூன்றுவிதமான கருத்துக்களை அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். அவற்றில் முதலில் இந்தத் திருவாய்மொழியின் உள்ள அனைத்து கருத்துக்களையும் ஒன்றாகத் திரட்டியவராக ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்ததைக் கூறுகிறார்; “இவர் அவனுடைய அவதாரங்கள், ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தல் போன்ற செயல்கள், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-7-11) - தாயர் மகிழ்வொன்னார் தளரத் தளர் நடை நடந்த - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களை வாழ்வித்தல் மற்றும் அடியார்கள் அல்லாதவரை அழித்தல் போன்றவற்றைக் கொண்டு வளர்ந்த க்ருஷ்ணாவதாரம் முதலான பலவற்றையும் எண்ணியபடி இருந்து தளர்ந்தார். நான் தரித்து நின்று உன்னை எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்கவல்லவனாக என்னைச் செய்தருளவேண்டும் என்று அவனைச் சரணம் புகுகிறார்” என்பதே கூரத்தாழ்வாரின் கருத்தாகும். அடுத்து ஸ்வாமி எம்பார் அருளிச்செய்த கருத்தைக் கூறுகிறார்; “உன்னைப் பிரிந்துள்ள நேரத்தில், உனது குணங்கள் எனது புத்தியில் ஆழமாக நிலைபெற்று, என்னை மிகவும் நலிந்தபடி இருக்கலாம். அதன் விளைவாக நான் தளர்ந்து நோவுபடக்கூடும். அதனால் நான் உனது திருவடிகளை வந்து அடைந்து, என்னைப் பெற்று அநுபவிக்கும்படியாக நீ செய்தருள வேண்டும் என்று அவனை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்”, என்று எம்பார் கூறுவார். அடுத்து பிள்ளான் கூறும் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார்; “ஸர்வேச்வரன் க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதாரம் செய்து, திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தபடி உள்ளான் என்பதைக் கேள்விப்பட்டார். அங்கு சென்று நமது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அவனுடன் கலந்து பழகியபடி இருக்கலாம் என்று எண்ணியவராகத் தெற்குத்

திருவாசல் வழியாகச் சென்றார். ஆனால் அவன் அப்போது வடக்குத் திருவாசல் மூலமாகப் புறப்பட்டு தனது சோதி ஏற பரமபதம் சென்றான் என்று அங்குள்ளவர்கள் கூறக் கேட்டு விழுந்து கிடந்து அழைக்கிறார்”, என்பது பிள்ளானின் கருத்தாகும்.

5-10-1 பிறந்த ஆறும் வளர்ந்த ஆறும் பெரிய பாரதம் கை செய்து ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டுச் செய்து போன மாயங்களும் நிறம் தன் ஊடு புக்கு எனது ஆவியை நின்று நின்று உருக்கி உண்கின்ற இச்சிறந்த வான் சுடரே உன்னை என்று கொல் சேர்வதுவே

பொருள் – “அஜாயமான: - பிறப்பற்றவன்” என்பதற்கு ஏற்ப கர்மங்களுக்கு வசப்படாதவனாக அவன் உள்ளபோதிலும், அடியார்களை காப்பதற்காக, மற்ற பிறவிகளை எடுத்தபடி பிறந்த விதங்கள்; தனது திருவடிகளின் கீழும் திருக்கரங்களின் கீழும் உள்ள விரோதிகள் அழியும்படியும், தனது அடியார்கள் விருப்பும் வஸ்துவையே தனது திருமேனியைக் கொண்டபடியும் வளர்ந்த விதங்கள்; மஹாபாரதத்தில் படையைச் சீராக அணிவகுத்து, பாண்டவர்களுக்கு வெற்றி பெறும் விதங்களைக் காண்பித்த விதங்கள்; அடியார்களுக்கு உபகாரங்கள் செய்தும், அடியார்கள் அல்லாமல் விரோதிகளாக உள்ளவர்களை அழித்தும் செய்த பின்னர், தனது அவதார கார்யம் முடிந்தது என தனது சோதியில் எழுந்தருளிய வியக்க வைக்கும் செயல்கள்; இவை அனைத்தும் மர்மமான முறையில் எனது இதயத்திற்குள் நன்கு புகுந்தன. இவை எனது ஆத்மாவை ஒவ்வொரு நொடியிலும் நின்று நின்று திரவமாக உருக்கியபடி உள்ளன; எனக்கு எப்போதும் அருகில் இருந்தபடி, எனக்கு ஏற்ற ரூபம் கொண்டபடி, அளவிட இயலாதபடியாக தேஜஸ் கொண்டவனே! உனது இத்தகைய இயல்புகளை, நான் தளர்ந்து போகாதவிதமாக, அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியாக, உன்னை வந்து சேர்வது எந்த நாளில்?

அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, “உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத்திலே தொட்டு சிதிலமாக்கா நின்றன. இச்சைதில்யம் நீங்கி உன்னை தரித்துநின்று நான் அநுஸந்திப்பதெப்போ” தென்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியில் வெளிப்படும் கருத்தைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். ஆகவே, “உனது அவதாரங்கள் போன்ற பலவும் என்னுடைய மறைவான இதயத்தில் நின்று, என்னைத் தளர்ந்து போகும்படிச் செய்கின்றன. இத்தகைய தளர்ச்சி விலகி, உன்னைத் தரித்து நின்று, உன்னையே எண்ணியபடி நான் இருப்பது எந்த நாளில்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பிறந்தவாறும்) மாதாபிதாக்களுக்குக் காற்கட்டறும்படியிறே பிறந்தது. தன்னைப் பெற்றவர்களுடைய பந்தத்தை அறுத்துக் கொண்டு வந்து பிறப்பாருமுண்டோ. “இவனிறே நமக்குக் காற்கட்டானான்” என்றிருந்தார்கள் அவர்கள்; அது பொறுக்க மாட்டாமை, “உங்களுடைய பந்தம் நான் பொறுக்கமாட்டேன்” என்று விட்டான். “தந்தை காலில் விலங்கற”விறே வந்து தோன்றிற்று. பிறக்கிறபோதே மாதா பிதாக்கள் காலில் க்ரந்தியை சிகித்ஸித்துக் கொண்டு காணும் பிறந்தது.

விளக்கம் - (பிறந்தவாறும்) - தனது மேன்மை வெளிப்படும்படியாக வந்து பிறந்தான் என்கிறார். தாய்தந்தையின் விலங்குகள் அவிழ்ந்து விழும்படியாக வந்து பிறந்தான். தன்னைப் பெற்றவர்களுக்குப் பாசத்தை உண்டாக்குவார்கள் அல்லாமல், பெற்றவர்களுடைய பந்தத்தை அறுத்தபடி யாரேனும் பிறப்பார்களோ? “இவன் அல்லவோ நமக்குப் பந்தமாக உள்ளான்” என்று அவர்கள் இருந்தனர்; அதனைப் பொறுக்க இயலாமல், “உங்களுடைய பந்தத்தை நான் பொறுக்கமாட்டேன்”, என்று அவிழ்த்தான். தாய்தந்தை கால்களில் உள்ள பந்தங்கள் அறும்படி வந்து பிறந்தானோ என்றால், பெரியதிருமொழி (8-5-1) - தந்தை காலில் விலங்கற - என்பதாக, தந்தையின் கால்களில் உள்ள விலங்குகளை அறுப்பதற்காக அல்லவோ வந்து தோன்றினான்? பிறந்தபோதே தாய்தந்தையர் கால்களில் உள்ள முடிச்சுக்களை அறுத்துக் கொண்டு வந்து பிறந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (பிறந்தவாறும்) பிள்ளாய்! பிறக்கிறபோதும் ஒரு விளக்கெரிந்தாலாகாதோ, தானே விளக்காகவிறே பிறந்தது. “ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் மணி விளக்கி”றே. (பிறந்தவாறும்) அகர்மவச்யனான தான் கர்மவச்யரோடு ஒக்கப் பிறப்பது, பிறந்தால் ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணமே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருப்பது,

அவர்கள் ஆபத்துப்படும் காலமே தனக்குப் பிறக்கைக்கும் காலமாவது, பிறவா நின்றால் தன் ஐச்வர்யத்திலொன்றும் குறையாமற் பிறப்பது, அப்ராக்குத ஸம்ஸ்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கா நிற்பது, தன் ஜந்மத்தை யநுஸந்தித்தாருடைய ஜந்மங்கள் போம்படியா யிருப்பது, இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது. “நமக்காக இவர்கள் பிணைப்பட்டுச் சிறையிருக்கும்படி இவர்களுக்கு இங்ஙனே பிறப்பதே” என்று ஈடுபடா நிற்பதான படிகளையெல்லாம் நினைக்கிறது.

விளக்கம் - (பிறந்தவாறும்) - நீர்மை குணமும் வெளிப்படும்படியாக வந்து பிறந்தான் என்கிறார். பிள்ளாய்! பிறக்கும் நேரத்தில் ஒரு விளக்கு எரிந்தால் போதுமானதாக இருக்காதோ? தானே விளக்காக அல்லவோ வந்தான்; திருப்பாவை (5) – ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் மணி விளக்கு - என்பது காண்க. (பிறந்தவாறும்) - இங்கு “பிறந்த” என்று மட்டும் கூறாமல், “ஆறும் – விதங்கள்” என்று ஏன் சேர்த்துக் கூறினார்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். கர்மங்களுக்கு வசப்படாதபடி உள்ள தான், கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டபடி உள்ளவர்களைக் காப்பாற்றுதலே தனது பயன் என்று இருத்தல்; அவர்களுக்கு எப்போது ஆபத்து ஏற்படுகிறதோ, அதுவே தான் பிறப்பதற்கு ஏற்ற காலமாகக் கொண்டிருத்தல்; அவ்விதம் பிறந்தபோதிலும், தனது ஐச்வர்யத்திற்கு எந்தவிதமான குறையும் ஏற்படாதவிதத்தில் பிறந்தல்; ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் சிறிதும் இல்லாத தனது திருமேனியை, மற்ற பிறவிகளுடன் சமமாக இருக்கும்படியாகப் பிறத்தல்; தனது பிறவியை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவர்களுடைய பிறவிகள் போக்கும்படியாக பிறத்தல்; இது போன்ற அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டு “ஆறும்” என்றார். “நமக்காக இவர்கள் இங்கு அகப்பட்டுக் கொண்டு, சிறையில் உள்ளனர்; இவர்களுக்காக இவ்விதம் பிறத்தலே ஏற்புடையது”, என்று வந்து பிறந்த அவனுடைய எண்ணங்களை எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பிறந்தவாறும்) “ஆவிர்பூதம்” என்கிறத்தைக் கொண்டு, “தோற்றின வாறும்” என்னாதொழிவானென்? என்னில், ஸம்ஸாரிகள் பத்து மாஸம் கர்ப்ப வாஸம் பண்ணுவர்களாகில் “ததச்ச த்வாதசேமாலே” என்கிறபடியே பன்னிரண்டு மாஸம் கர்ப்ப வாஸம் பண்ணுகையாலும், அவளுக்கு முலை சுரக்கையாலும், முலை பெறாவிடில் இவன்றான் நோவுபடுகையாலும், தன்னைக்

கட்டவும் அடிக்கவும்படி எனியனாக்கி வைக்கையாலும் “பிறந்தவாறு” மென்கிறார்.

விளக்கம் - (பிறந்தவாறும்) - ஸ்ரீவிபு. (5-3) - ஆவிர்பூதம் - தோன்றினான்” என்பதற்கு ஏற்ப இவரும் “தோன்றினவாறும்” என்று கூறியிருக்கலாம்; அதனை விடுத்து “பிறந்தவாறும்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸம்ஸாரிகள் பொதுவாக பத்து மாதங்கள் கர்ப்பத்தில் இருப்பர்; ஆனால் இவனோ பாலகாண்டம் (18 -8) - ததச்ச த்வாதசேமாலே - பன்னிரண்டு மாதங்கள் கழிந்த பின்னர் - என்பதற்கு ஏற்ப பன்னிரண்டு மாதங்கள் கர்ப்பத்தில் இருந்தான்; யசோதையின் குழந்தையாக க்ருஷ்ணன் பிறக்கவில்லை என்றபோதிலும், அவளுடைய ஸ்தனங்களில் தாய்ப்பால் எப்போதும் சுரந்தபடி இருந்தது; அவளிடம் தாய்ப்பால் பருகவில்லை என்றால் இவன் துன்பம் அடைந்தான்; தன்னை யசோதை கட்டி வைக்கவும் அடிக்கவும் செய்யலாம்படி தன்னை எனியவனாகக் கொண்டான்; இந்தக் காரணங்களால் “தோன்றினவாறும்” என்று கூறாமல், “பிறந்தவாறும்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பகல் கண்ட குழியிலோ யிராவிழுவாரைப்போலே, பருவம் முற்றினவளவிலே “எத்திறம்” என்று மோஹித்து விழக் கடவ இவர் அதுக்குமவ்வருகே போய் இழிகிறாரிறே கலக்கமிருக்கிறபடி. “எத்திறம்” என்று அங்கே ஆறு மாஸமும், “பிறந்தவாறும்” என்று இங்கே ஆறு மாஸமும் மோஹித்துக் கிடந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ஸ்ரீபரதாழ்வான் ராம விச்லேஷத்தாலே மோஹித்துத் தறைப்பட்டுக் கிடக்க, தாய்மாரடங்கலும் சுற்றும் பார்த்து நிற்க, “சத்ருக்கநோநந்தரஸ்த்தித:” என்கிறபடியே ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் கிட்டவுங்கூட பயப்பட்டு ஸ்தப்தனாய் நின்றானிறே; அப்படியே; “நல்லார் நவில்குருகூரி”றே, ஜகத்தில் அறிவுடையா ரடங்கலும் திரண்டு இவர் படிகளைக் கண்டு அறிவு கெடும்படியிறே, இவர் கலங்கிக் கிடந்த கிடை.

விளக்கம் - இவன் வளர்ந்த விதங்களை நோக்கியவுடன், “எத்திறம்” என்று மயங்கினார்; அதற்கு முன்பு உள்ளதான பிறந்து விதங்களில் இப்போது ஏன் ஈடுபடுகிறார்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பகல் நேரத்தில் கண்ட ஒரு பள்ளத்தில், அதனை மறந்து, அல்லது அது உள்ள இடம் அறியாமல், மீண்டும்

இரவில் சென்று விழுவதைக் காணலாம். இதனைப் போன்று, இவனுக்குச் சிறிது வயதான பின்னர் “எத்திறம்” என்று மயங்கி விழக் கடவ இவர், இதற்கும் முந்தைய நிலைக்குச் சென்று, கலக்கம் காரணமாக, இழிந்தபடி உள்ளார். “எத்திறம்” என்று அங்கு ஆறு மாத காலமும், “பிறந்தவாறும்” என்று இங்கு ஆறு மாத காலமும் மயங்கிக் கிடந்தார். இவர் இவ்விதம் மயக்கிக் கிடந்ததைப் பலரும் பார்த்தனர் என்பதை உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார். இராமனுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாகப் பரதன் மயக்கம் அடைந்து தரையில் கிடந்தான். அப்போது தாய்மார்கள் அனைவரும் அவனைப் பார்த்தபடி நின்றனர். அயோத்யாகாண்டம் (8-1-4) – சத்ருக்கநோநந்தரஸ்த்தி: - சத்ருக்நன் அசைவற்று நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப, சத்ருக்நன் பரதனுடைய அருகில் செல்வதற்குக் கூட அச்சம் கொண்டவனாக, ஒரு தூண் போன்று நின்றான். அது போன்றே, இதுவும் திருவிருத்தம் (100) – நல்லார் நவில்குருகூர் - என்பதாக உள்ள இடம் அல்லவோ? இந்த ஜகத்தில் உள்ள அறிவு கொண்ட அனைவரும் ஒன்றாகத் திரண்டு வந்து, இவருடைய செயலற்ற நிலைகளைக் கண்டு, தங்களுடைய அறிவு தடுமாறி நிற்கும்படியாக அல்லவோ இவர் கலங்கிக் கிடந்த நிலை உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (வளர்ந்தவாறும்) வளர்ந்த படியை யநுஸந்தித்தால் பிறந்தவாற்றிலே கால்வாங்கி இளைப்பாற வேண்டும்படியிறே யிருப்பது. பிறக்கிறபோது சிறைக் கூடத்திலேதான் பிறந்தால், வளருகிறபோது நாட்டாரோடொக்க வளரத்தான் பெற்றதோ. (வளர்ந்தவாறும்) பூதநாதிகளுயிர் மாளவும், யசோதாதிகளுடைய ஸ்நேஹம் வளரவுமிறே வளர்ந்தது. “தாயர் மகிழ்வொன்னார் தளரத் தளர் நடை நடந்து” என்கிறபடியே. “மிடறு மெழுமெழுத்தோ வெண்ணெய் விழுங்கிப் போய்ப் படிறு பல செய்திப் பாடியெங்கும் திரிய”விறே அவர்கள் உகந்திருப்பது.

விளக்கம் – (வளர்ந்தவாறும்) - “வளர்ந்தவாறும்” என்பதில் உள்ள நிலையானது, “பிறந்தவாறும்” என்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக உள்ளது என்கிறார். வளர்ந்த விதங்களை இவர் எண்ணினால், பிறந்துபோது இருந்த விதங்களில் கூட இவர் சற்றே இளைப்பாறியிருப்பார் என்னும்படியாக நிலைமை உள்ளது. வளர்ந்த விதத்தை எண்ணி ஈடுபடும் ஆழ்வாருடைய மனநிலையை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். பிறந்தபோது சிறைக்கூடத்தில் பிறந்தான்; அது போகட்டும்;

வளரும்போதாவது மற்றவர்கள் போன்று வளரும்படியாகப் பெற்றார்களோ என்றால், அதுவும் இல்லை என்கிறார். (வளர்ந்தவாறும்) - பூதனை போன்ற உயிர்கள் மடியும்படியாகவும், யசோதை போன்றவர்களுடைய சிநேகம் வளரும்படியாகவும் அல்லவோ வளர்ந்தான்? இதற்கு ப்ரமாணமாக பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-7-11) – தாயர் மகிழ்வொன்னார் தளரத் தளர் நடை நடந்து - என்பதைக் கூறுகிறார். இவனுடைய குறும்பான செயல்களால் தாய்மார்களுக்கு இவன் மீது பாசம் வளர்வதைக் கூறுகிறார்; பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-2-6) - மிடறு மெழுமெழுத்தோ வெண்ணெய் விழுங்கிப் போய்ப் படிறு பல செய்திப் பாடியெங்கும் திரிய - என்பதாக, மருந்துகள் போன்று தொண்டையை உறுத்தாமல், மெழுமெழுப்பாக உள்ளே செல்லும் வெண்ணையை உண்டு, வெளியில் சென்று பலவிதமான குறும்புகள் செய்தபடி, ஆயர்பாடி முழுவதும் திரிந்தபடி உள்ளதைக் கண்டு அல்லவோ தாய்மார்கள் மகிழ்கிறார்கள்?

வ்யாக்யானம் - (வளர்ந்தவாறும்) இவன் கால் நெடுக நெடுக, ப்ரதிகூலருடலும் மாண்டது, அநுகூலருடலும் மாண்டது; “பொட்டத்துற்று” என்றும், “வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு” (பெரியா.திரு.2.9.1) என்றும் அநுகூலருடலேயிறே மாண்டது. இப்படி ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணவும், தான் நெய்யுண்ணவும், அநுகூலர் கண்ணுண்ணவுமிறே வளர்ந்தருளிற்று.

விளக்கம் - (வளர்ந்தவாறும்) - இவன் திருவடிகள் எங்கெங்கு சென்றனவோ அங்குள்ள விரோதிகளின் சரீரம், உற்பத்தி மற்றும் செல்வம் போன்றவை அழிந்தன; அதே போன்று இவன் திருவடிகள் எங்கெங்கு சென்றனவோ அங்குள்ள அடியார்களுடைய உற்பத்தியும், செல்வமும் மேன்மை அடைந்தன. விரோதிகள் அழிந்ததற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-5-1) – பொட்டத்துற்று - என்கிறார். பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-9-1) - வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பாணைகளில் உள்ள வெண்ணையை விழுங்கிய பின்னர், அவை இருந்த பாணைகளைக் கற்கள் கொண்டு உடைக்கும்படியாக இவனை விரும்புபவர்களின் நிலை இருந்தது. இப்படியாக விரோதிகள் மண்ணை அடையும்படியாகவும், தான் வெண்ணையை அடையும்படியாகவும், தனது அடியார்கள் தங்களுடைய கண்கள் மூலம் தங்களுடைய அனுபவங்களை அடையும் படியாகவும் வளர்ந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (பெரிய பாரதம்) “மஹாபாரதம்” என்றிதே ப்ரஸித்தி. (கை செய்து) கையுமணியுமாக வகுக்கை தொடக்கமான பூசலுள்ளதெல்லாம் நினைக்கிறது. (ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டு) அறிவு பிறப்பதற்கு முன்பு ஸத்தையே ப்ரதிகூல நிரஸநத்துக் குடலாயிற்று, ஸஹாவஸ்த்தாநமில்லையிதே திமிர தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு; பருவம் நிரம்பின பின்பு அநுகூலர்க்குக் கையாளானபடி. (திறங்கள் காட்டியிட்டு) தூது போயும், ஸாரத்யம் பண்ணியும், “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும், எதிரிகள் உயிர்நிலைகளை காட்டிக் கொடுக்கை தொடக்கமானவற்றையெல்லாம் சொல்லுகிறது. (செய்து) இப்படி செய்து.

விளக்கம் - (பெரிய பாரதம்) - மஹாபாரதத்தில் படையை கை வகுத்தபடி என்று கருத்து, கைவகுத்தல் என்றால் வ்யூஹங்களை அமைத்தல். (கை செய்து) - படையில் வ்யூஹங்களைப் பிரித்தல். இப்படியாக வ்யூஹங்களை அமைத்தது தொடங்கமாக, யுத்தம் நடந்தது முடிய உள்ள அனைத்தையும் எண்ணுகிறார். (ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டு) - அறிவு ஏற்படுவதற்கு முன்பாக, இவனுடைய இருப்பு என்பது மட்டுமே பூதனை போன்றவர்களுடைய அழிவிற்குக் காரணமானது. ஆனால் இவன் இருப்பு மட்டுமே அவ்விதம் அழிவிற்குக் காரணமாகுமோ என்றால், இருளும் ஒளியும் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து இருக்கமுடியாது அல்லவோ? தகுந்த பருவம் வந்த பின்னர், தனது அடியார்களுக்கு உதவுப்படியான நிலை உள்ளது. (திறங்கள் காட்டியிட்டு) பாண்டவர்களுக்காகத் தூது சென்றது, தேர் ஓட்டியது, “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்று கூறிய பின்னரும் ஆயுதம் எடுத்தது, சூரியனை மறைத்து பகல் பொழுதை இரவாக்கியது, எதிரிகளுடைய உயிர் நிலை எங்கு உள்ளது என்று காண்பித்துக் கொடுத்தது போன்றவை தொடக்கமாக உள்ள அனைத்தையும் கூறுகிறார். (செய்து) - இப்படியாகச் செய்த மாயங்களும்.

வ்யாக்யானம் - (போன மாயங்களும்) ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்காக வந்து பிறந்து அவர்களுடைய ஆபத்துக்களைப் போக்கி யுபகரித்தால், “இது நமக்காகச் செய்தானிதே” என்று இருக்கையன்றிக்கே, இவன் தன்னோடே எதிரிடும்படியான ஸம்ஸாரத்திலே யிராதே, ஓரளவிலே இங்கு நின்றும் போன ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களும். “க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந:

மோஹயித்வா ஜகத் ஸர்வம் கதஸ்ஸ்வம் ஸ்த்தாநமுத்தமம்” வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, அநுகூலர் கார்யங்களடையத் தலைக் கட்டி; ப்ரதிகூலரையடைய முடகோலுக்கு இரையாக்கி, அநுகூலரையடையக் கண்ணாலே விழ விட்டு, உபயகோடியையும் நோவுபடுத்தி; இங்கு நின்றுப் போய்த் தப்பப்பெறுவதே! என்கிறது. “ஸ்வம்ஸ்த்தாநமுத்தமம்” இங்குள்ளாரடங்களும் எதிரம்பு கோக்குமா போலேயிறே அங்குள்ளாரடங்களும் எதிரேற்கப் போனபடி.

விளக்கம் - (போன மாயங்களும்) - அடுத்து அவன் இங்கிருந்து ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு மீண்டும் சென்றதைக் கூறுகிறார். அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக இங்கு வந்து அவதரித்தான்; அவர்களுடைய ஆபத்துக்களை விலக்கி, அவர்களுக்கு உதவினான்; இவை அனைத்தையும் இவன் நமக்காகச் செய்தான் என்று இவர்கள் சமாதானத்துடன் அமைதியாக இருந்தபோது, அவன் இங்கு நிலையாக இருக்கவில்லை; இவனுடன் நேராகப் போர் புரியும்படியாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தில் இவன் இருக்காமல், ஒரு காரணத்தால் இங்கு விட்டுச் சென்றான்; இப்படியாக வியக்க வைக்கும் செயல்கள் செய்தவன். இங்கு வந்து அவதரித்தல் என்பது அவனுடைய குணங்களின் காரணம் ஆகும்; ஆனால் இங்கிருந்து சென்றதற்கும் அத்தகைய குணங்களே காரணமாகுமோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். மஹாபாதத்தில் - க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந: மோஹயித்வா ஜகத் ஸர்வம் கதஸ்ஸ்வம் ஸ்த்தாநமுத்தமம் - நீண்டதான திருக்கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன், இந்தப் பூமியின் பாரத்தை நீக்கி, இந்த லோகங்கள் அனைத்தையும் மயக்கத்தில் ஆழ்த்தி, உயர்ந்த இடமான தன்னுடைய பரமபதம் அடைந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இங்கு வந்து திருஅவதாரம் செய்து, தனது அடியார்களுடைய செயல்கள் அனைத்தையும் முற்றிலுமாக நிறைவேற்றி, விரோதிகள் அனைவரையும் தக்க ஆயுதங்களுக்கு இரையாக்கி, தனது அடியார்கள் அனைவரையும் தங்களுடைய கண்களால் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, இப்படியாக இரண்டு வகையினரையும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தி, இங்கிருந்து சென்றான் என்கிறார். (ஸ்வம்ஸ்த்தாநம் உத்தமம்) - இங்குள்ள பலரும் இவனை எதிர்த்து நின்று யுத்தம் செய்தது போன்று அல்லவோ அங்குள்ள அனைவரும் இவனை எதிர் கொண்டு அழைக்கும்படியாகச் சென்றான்.

வ்யாக்யானம் - (நிறந்தனூடு புக்கு) தோல் புரையே போமதன்று, நிறத்திலே - மர்மத்திலே, நலிகிறபடி. (எனதாவியை) அல்லாதாரடங்கலும் இவற்றைக் கேட்டு உண்டுடுத்துக் காலம்போக்கித் திரியா நின்றார்களிறே. (ஆவியை நின்று நின்றுருக்கி) அச்சேத்யமுமாய் அதாஹ்யமுமாயிருக்கிற ஆத்மாவை இடைவிடாதே சிதிலமாக்கா நின்றன. (நின்று நின்றுருக்கி யுண்கின்ற) அது ஒருகால் செய்து போகச் செய்தேயும் இது உருவ நின்று நலியா நின்றது. (இச்சிறந்த வாண்சுடரே) தகுதியாய் அபரிச்சேத்யமான இவ்வழகை யுடையவனே. வஸ்து பிறக்கப் பிறக்கவாயிற்றுத் தேஜஸ்ஸு உஜ்ஜ்வலமாவது.

விளக்கம் - (நிறந்தனூடு புக்கு) - தோலானது புரை ஏறாமல் நேரடியாக உள்ளே இருக்கின்ற இதயத்தில் புகுந்தான். துரியோதனன் போன்றவர்கள் இதனால் அழிந்தனர், பாண்டவர்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தைப் பெற்றுச் சென்றனர், இவரை அவனுடைய அத்தகைய குணங்கள் இதயத்தில் சென்று தாக்கின. (எனது ஆவியை) - இவை எனது உயிரை விரகத்தில் வாட்டுகிறது. ஆனால் மற்றவர்கள் அனைவரும் இந்த விஷயங்களைக் கேட்டு, உண்டு, உடையை உடுத்தியபடி தங்களுடைய காலமானது எப்போதும் போன்று உள்ளதாகச் செல்கிறார்கள். (ஆவியை நின்று நின்று உருக்கி) - வெட்டவும் இயலாது, எரிக்கவும் இயலாது என்பதாக உள்ள ஆத்மாவை இடைவிடாமல் துன்புறுத்தி, தளரும்படியாகச் செய்கின்றன. (நின்று நின்று உருக்கி உண்கின்ற) - பிறந்த செயல்கள், வளர்ந்த செயல்கள் போன்றவை வந்து சென்றாலும், இவை இதயத்திற்குள் புகுந்து நலிந்தபடி உள்ளன. (இச்சிறந்த வாண்சுடரே) - இப்படிப்பட்ட செயல்களுக்கு ஏற்றபடியாக அளவிட இயலாத வடிவழகு கொண்டவனே! அவன் இங்கு ஒவ்வொரு முறையும் வந்து அவதரிக்க, அவனுடைய தேஜஸ் அதிகரித்தபடியே உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (இச்சிறந்த) பூதகாலமாயிருக்கச் செய்தேயும், இவர்க்கு இது ஸமகாலம் போலேயும் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்கிறபடி. (வாண்சுடர்) இங்கே வந்த பின்பு சிறந்ததென்றுமாம். பிறந்தவாற்றாலும், வளர்ந்தவாற்றாலும், பெரியபாரதம் கைசெய்து ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டுச் செய்து போன மாயங்களாலும், நிறந்தனூடுபுக்கு எனதாவியை நின்றுநின்று உருக்கியுண்கின்ற

இச்சிறந்த வாண்சுடரே என்று, அவன் தனக்கு விசேஷணமாக்குதல்; உருக்கியுண்கின்றவென்று குண பரமாக்குதல். அதாவது, பிறந்தவாறென்று தொடங்கி, மாயங்களும் உருக்கியுண்கின்றவென்றபடி. இதுவே நிர்வஹித்துப் போருமது.

விளக்கம் – (இச்சிறந்த) - அவன் பிறந்தவை போன்ற செயல்கள் அனைத்தும் கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்தவை ஆகும். ஆனால் இவருக்கு, இங்கு உள்ள காலத்தில் ஏற்படுவது போன்று, கண்களுக்குப் புலப்பட்டபடியே உள்ளது. (வாண்சுடர்) - இங்கு வந்து அவரித்த பின்னர் மேலும் சிறந்தவனாக தேஜஸ்ஸுடன் விளங்கினான். “வாண்சுடர்” என்பதை “பிறந்த செய்கை, வளர்ந்த விதங்கள், எனது இதயத்தில் புகுந்து எனது உயிரை மெதுவாக நின்று நின்று உருக்கியபடி உள்ள தன்மை, பெரிய மஹாபாரதப் போரை ஏற்படுத்தி ஐந்து பேராகிய பாண்டவர்களுக்குத் தனது திறமையைக் காண்பித்த மாயங்கள்” என்பதாக அவனுக்கு அடைமொழியாகக் கூறுகிறார். “உருக்கி உண்கின்றவென்று” என்பதை அவனுடைய குணங்களுக்கு உரைக்கிறார்; அதாவது, பிறந்த விதங்கள் தொடக்கமாக, அவன் செய்தபடி உள்ள மாயங்களும், தன்னை உருக்கி உண்டபடி உள்ளன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னையென்றுகொல் சேர்வதுவே) நான் தரித்து நின்று அநுஸந்திக்க வல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்கிறார். அன்றிக்கே, சேருகையாகிறது இரண்டு தலையும் சேருகையாய், நான் அநுஸந்தித்து சிதிலனாகை தவிர்ந்து உன்னைப் பிரியாதபடி கிட்டப் பெறுவது என்று? என்கிறாராகவுமாம்.

விளக்கம் – (உன்னை என்றுகொல் சேர்வதுவே) - நான் உயிருடன் நின்று இந்த மாயங்கள் அனைத்தையும் எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்கும்விதமாக நீ செய்தருள வேண்டும் என்கிறார். இதுவரை மனம் மூலம் சேர்வதைக் கூறினார். இனி, ஸ்வாமி எம்பார் அருளிச்செய்தபடி சரீரத்தால் சேர்வதைக் கூறுகிறார். அல்லது சேர்தல் என்பது, இரண்டு பேரும் சேர்வதாக, நான் உன்னை எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து, தளர்ந்து போகும் நிலையை விலக்கி, உன்னை விட்டுப்

பிரியாதபடி உன்னைச் சேர்வது எப்போது என்று கேட்கிறார் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 104)

53. மம நாதா யத் அஸ்தி ய: அஸ்மி அஹம் ஸகலம் தத்தி தவ ஏவ மாதவ
நியத ஸ்வம் இதி ப்ரபுத்த தீ: அத வா கிம் ந்நு ஸமர்ப்பயாமி தே

பொருள் - அனைவருக்கும் ஸ்வாமியும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனும் ஆகியவனே! எனக்கு எவை சொந்தமாக உள்ளனவோ, எந்த ஒரு நான் என்பவன் உள்ளேனோ, அவை முழுவதும் உனக்கே எப்போதும் சொந்தமானவை என்று தெளிந்த புத்தி கொண்ட அடியேன், உனக்கு நான் எதனைச் சமர்ப்பணம் செய்ய இயலும்?

அவதாரிகை - “இவரை ப்ரமத்தோடே விடுகிறதென்?” என்று பார்த்தருளி, “நீர் ஆர், அதை ஆருக்கு ஸமர்ப்பித்தீர்?” என்ன; நிரூபித்தவிடத்து, “எனதாவியாவியும் நீ ... எனதாவியார்? யானார்?” என்கிறபடியே, “உமதை நீரே ஸ்வீகரித்தீரித்தனை; ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஆத்மாபஹாரத்தோபாதி” என்று, பண்ணின ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை அனுசயிக்கிறார். பகவத் பரதந்த்ரமான ஆத்மாவுக்கு, அநாத்யவித்யா ஸித்தமான ஸ்வாதந்தர்யமடியாக பகவத வைமுக்யம் பிறந்து, அத்தாலே ஹதனென்று பீதி பிறந்தவளவிலே, ததீயத்வானுஸந்தாந்ததால் வந்த தாதாத்மயைக கரண ஸங்கல்பமாதல்; ராஜாபரணத்தை ரக்ஷித்து வைத்து ப்ராப்த காலங்களிலே கொடுக்குமாபோலே, ஆத்மாவை ஈச்வரன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கையென்னுதல்; இவை இரண்டும் அர்த்த மன்று என்னும்படி, பண்டே அவனதான வஸ்துவை அவனதாக இசையும்தொழிய, ஸமர்ப்பணமும் ஆத்மாபஹாரத்தோடு ஒக்கும்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் தனது மனதில், “இவரை ப்ரமத்துடன் ஏன் விட வேண்டும்?”, என்று எண்ணினான். இவரிடம், “நீவிர் யார்? உம்மை யாருக்கு நீவிர் சமர்ப்பணம் செய்தீர்?”, என்றான். இதனை நன்கு உணர்ந்தபோது, திருவாய்மொழி (2-3-4) - எனதாவியாவியும் நீ ... எனதாவியார்? யானார்? - என்பதற்கு ஏற்ப “உம்முடையதை நீவிர் எடுத்துக்கொண்டீர். ஆத்ம சமர்ப்பணம் என்பதும் ஆத்மாவை அபகரிப்பது போன்றே ஆகும்; அதனைச் செய்தேன் என்று தான் செய்த ஆத்ம சமர்ப்பணத்தை எண்ணி பச்சாதாபம் அடைந்தார். பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டதாக உள்ள ஆத்மாவிற்கு, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள அவித்யை காரணமாக, தான் சுதந்திரமானவன் என்று எண்ணம் ஏற்பட்டு, பகவத் விஷயத்தில் பராமுகம் உண்டாயிற்று; அதன் விளைவாக இறப்பு என்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது; இதன் விளைவாக என்ன நேர்கிறது? அவனுடைய அடியார்களைக் குறித்து எண்ணுவதால் ஏற்பட்ட அவனாகும் ஸங்கல்பத்தினைக் கொள்ளாதல்; அல்லது, அரச ஆபரணத்தைக் காப்பாற்றி வைத்து தகுந்த காலங்களில் கொடுப்பது போன்று, ஆத்மாவை ஸர்வேச்வரனிடம் சமர்ப்பணம் செய்தல் ஆகிய இரண்டும் சரியான விதங்கள் அல்ல என்று தெளியும்படியாக, முன்பே அவனுடையதாக உள்ள ஆத்மாவை, அவனுடையது என்று ஏற்பதைத் தவிர உள்ளதான ஆத்ம சமர்ப்பணம் என்பதும், ஆத்மாவை அபகரிப்பது போன்றதே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நாத) அகில ஜகத் ஸ்வாமிந் ! அவனதான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. (மம யதாஸ்தி யோஹமஸ்மி) குணமாயும், விபூதியாயும் மமதாவிஷயமாயுள்ளது யாதொன்று; அதுக்கு ஆச்ரயமான நான் யாவனொருவனாகிறேன். (தத் ஸகலம்) ஒளபாதிகமாயும், ஸ்வாபாவிகமாயும் உள்ளதெல்லாம். (மாதவ தவைவ) ஸ்ரீய:பதியாய், ஸர்வசேஷியாயுள்ள உன்னுடையது. அவதாரணத்தால், அந்யசேஷத்வத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (ஹி) “ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:” இத்யாதி ப்ரமாண ப்ரஸித்தி யைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – (நாத) - அனைத்து ஜகத்திற்கும் ஸ்வாமியே! அவனுடையதாக உள்ள ஸம்பந்தத்தைக்கு கூறுகிறார். (மம யதாஸ்தி ய: அஹம் அஸ்மி) - குணமாகவும், செல்வமாகவும், என்னுடையதாகவும் உள்ளது எந்த ஒன்று இருக்கிறதோ; அதற்கு

இருப்பிடமாக உள்ள நான் என்று ஒருவன் உள்ளேன். (தத் ஸகலம்) – வந்து சேர்ந்த தன்மையாகவும், இயல்பாகவும் உள்ளவை அனைத்தும். (மாதவ தவ ஏவ) - மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகவும், அனைத்திற்கும் எஜமானனாகவும் உள்ள உன்னுடையது ஆகும். “தவ ஏவ” என்பதில் உள்ள “உன்னுடையதே” என்பதில் காணப்படும் ஏவகாரம் மூலம், இவை மற்றவற்றுக்குச் சொந்தம் அல்ல என்று வேறுபடுத்தப்படுகிறது. (ஹ) - ஆரண்யபர்வம் (192-56) – ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: - அனைத்து லோகங்களுக்கும் தாயும் தந்தையும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனே ஆகிறான் - என்பது போன்ற ப்ரமாணங்களைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நாத மாதவ) ஸர்வ ஸ்வாமியாய், ச்ரிய:பதியான வஸ்துவுக்கே அநந்யார்ஹசேஷம் ஸர்வபதார்த்தங்களும் என்கை. “யானே நீ என் உடைமையும் நீயே”. (நியதஸ்வமித்யாதி) ஸமர்ப்பணம் மிகையாம்படி ஜ்ஞாநம் பிறந்த காலத்துடன், ப்ரமித்த காலத்துடன் வாசியற நியதஸ்வம். (இதி ப்ரபுத்ததீ:) என்று தெரிந்த புத்தியையுடைய நான். (அதவா) கீழில் ஸமர்ப்பண பசுஷ வ்யாவ்ருத்தி. (தே கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி) இத்தை உடைய உனக்கு எதை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணீயம் ஏது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸமர்ப்பணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை. ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்தர்யமில்லை. ஸம்ஸார பீதியாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், ஸ்வரூப யாதாதம்ய ஜ்ஞாநத்தாலே அநுசயிக்கையும் இரண்டும் யாவந் மோசுஷம் அனுவர்த்திக்கக்கடவது.

விளக்கம் - (நாத மாதவ) - அனைத்திற்கும் ஸ்வாமியாக, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ள அவனுக்கே, மற்ற யாருக்கும் வசப்படாத அனைத்து வஸ்துக்களும் உள்ளன என்று கருத்து. திருவாய்மொழி (2-9-9) - யானே நீ என் உடைமையும் நீயே – என்பது காண்க. (நியதஸ்வமித்யாதி) - ஆத்ம சமர்ப்பணம் என்பது மிகையானது என்று கூறலாம்படியான ஞானம் ஏற்பட்ட காலம் மற்றும் ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்யலாம் என்று மயங்கிய காலம் ஆகிய வேறுபாடு இன்றி, எப்போதும் சொந்தமாக உள்ள நிலை. (இதி ப்ரபுத்ததீ:) - இப்படியாகத் தெளிந்த புத்தி கொண்ட நான். (அதவா) - முன்பு சமர்ப்பணம் என்று கூறிய கருத்திலிருந்து வேறுபட்டு நின்று. (தே கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி) - அவற்றை முன்பே சொந்தமாகக் கொண்ட உனக்கு நான் எதனைச் சமர்ப்பணம் செய்வேன்? சமர்ப்பணம் என்ற

செயல் எப்படி? யார் சமர்ப்பணம் செய்வர்? சமர்ப்பணம் என்ற செயலைச் செய்வதற்குச் சொந்தமாக ஏதும் இல்ல. சமர்ப்பணம் செய்வதற்குச் சுதந்திரமும் இல்லை. ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படும் பயம் காரணமாகச் சமர்ப்பணம் செய்தலும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி ஏற்பட்ட ஞானத்தால் அநுசயித்தலும், இவை இரண்டும் மோகஷ காலம் முடிய தொடந்தபடி உள்ளதாகிறது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்